

Arrest

**nr. 135 709 van 19 december 2014
in de zaken RvV X en RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 en 5 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2013 en 21 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 18 november 2013. Op 11 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, waartegen verzoeker een beroep indiende middels verzoekschrift van 10 januari 2014.

1.2. Op 27 augustus 2014 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 21 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de tweede bestreden beslissing, waartegen verzoeker een beroep indiende middels verzoekschrift van 5 november 2014.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine. Tot enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u in Jalalabad. Daarna was u in Qasimabad (district Behsud). U werkte als bewaker bij een ngo in Dasht-e Daman, Behsud district. Op een nacht raakte u betrokken bij een vuurgevecht. Naderhand bleek dat u daarbij iemand van de Taliban geraakt had. Sindsdien wordt u door de Taliban gezocht. U ging met uw familie naar Kabul waar een oom woont. Deze man bood jullie onderdak. Zelf verliet u vervolgens uw land van herkomst en reisde naar België waar u op 19/01/2009 een eerste asielaanvraag indiende. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u enkele documenten voor, meer bepaald een taskara, een krantenartikel, een werkkaart van de ngo waarvoor u werkte en een aanbevelingsbrief van uw werkgever.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 30/03/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 10/09/2012 een gelijkaardige beslissing.

Op 26/10/2012 heeft u zich een tweede keer vluchteling verklaard. U legde toen een brief van de ouderen en het dorpshef van Qasimabad neer. Deze mensen stelden dat u inderdaad van daar afkomstig bent en voor een ngo werkte. In een ander document werd ook de herkomst van uw moeder bevestigd. Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 18/11/2013 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U verwijst naar uw eerdere verklaringen en stelt nog steeds de Taliban te moeten vrezen. Uw familie verblijft niet langer in Kabul maar is teruggekeerd naar Qasimabad in het district Behsud. U verklaart ook dat de veiligheidssituatie in de regio waarvan u afkomstig bent precair is, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt enkele documenten voor die u recent ontvangen heeft. Het betreft een verklaring van uw moeder met betrekking tot haar actuele woonplaats, een brief aan het district in verband met de woonplaats van uw moeder, een document van het district Behsud, een verklaring van uw moeder over de financiële problemen die ze zou hebben, een enveloppe, een e-mailbericht en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u zou hebben gekregen met de Taliban toen u voor een ngo werkte, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het CGVS nam op 30/03/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat aan uw problemen met de Taliban geen geloof kon worden gehecht. Over het bewuste incident en over de daaropvolgende gebeurtenissen legde u vage en ongeloofwaardige verklaringen af. Ook de RvV stelde dat uw relaas niet kon overtuigen en meende dat u tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. De RvV sprak in het arrest ook van een gefabriceerd relaas.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De documenten die u voorlegt, vermogen het ongeloofwaardige karakter van uw problemen met de Taliban niet te weerleggen. Nergens wordt door een van de autoriteiten van uw land iets gezegd over

de aard van uw problemen. Zelf stelt u ook dat de nieuwe documenten geen bewijs leveren voor uw verklaringen tijdens uw eerdere asielaanvragen. U zegt dat deze stukken enkel bewijzen dat uw moeder in Behsud woont.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

U stelt heden dat uw familie momenteel weer in het district Behsud woont en dus niet langer in de hoofdstad Kabul, waar uw familieleden tot voor kort onderdak kregen van een oom die al geruime tijd in Kabul woont. Om aan te tonen dat uw familie weer in Behsud woont, legt u meerdere documenten voor. Het betreft een verklaring van uw moeder met betrekking tot haar actuele woonplaats, een brief aan het district in verband met de woonplaats van uw moeder, een document van het district Behsud en een verklaring van uw moeder over de financiële problemen die ze zou hebben. U verklaart dat de situatie in de regio Behsud onveilig is. Om die reden vraagt u de subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong.

Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt dat u enige tijd in het district Behsud in de provincie Nangarhar heeft gewoond, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan altijd in Jalalabad heeft gewoond, meer bepaald nabij het Marastunplein (CGVS, 03/01/2012, p.4). U verklaarde nog dat u tien jaar school liep, wat naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld is. U bent het Pashtou en het Dari machtig. U spreekt ook wat Engels (CGVS, 03/01/2012, p.3). Daar uw vader reeds geruime tijd overleden is, was u de kostwinner binnen het gezin. U verklaarde al enige werkervaring te hebben opgedaan in uw land van herkomst. U maakt geen melding van gezondheidsproblemen die u het leven in Jalalabad zouden kunnen bemoeilijken.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te

bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger. U bent van Pasjtoense afkomst. Tot ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u in de stad Jalalabad. Daarna woonde u in de plaats Qasimabad (district Behsud, provincie Nangarhar). U werkte als bewaker bij een ngo in Dasht-e-Daman, Behsud district. Op een nacht raakte u betrokken bij een vuurgevecht. Naderhand bleek dat u daarbij iemand van de Taliban geraakt had. Sindsdien wordt u door de Taliban gezocht. U ging met uw familie naar Kaboel waar een oom woont. Deze man bood jullie onderdak. Zelf verliet u vervolgens uw land van herkomst en reisde naar België waar u op 19 januari 2009 een eerste asielaanvraag indiende. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u een taskara, een krantenartikel, een werkkaart van de ngo waarvoor u werkte en een aanbevelingsbrief van uw werkgever voor. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De problemen die u inriep werden waren niet geloofwaardig. Er werd besloten dat u zich aan de moeilijke veiligheidssituatie die toen in Behsud heerste kon onttrekken door u in Kaboel te vestigen, waar u familie hebt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgde deze beslissing op 10 september 2012.

Op 26 oktober 2012 vroeg u een tweede keer asiel aan, zonder naar uw land te zijn teruggekeerd. U legde toen een brief van de ouderen en het dorps hoofd van Qasimabad neer. Deze mensen stelden dat u van daar afkomstig bent en voor een ngo werkte. In een ander document werd ook de herkomst van uw moeder bevestigd. Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 18 november 2013 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U verwees naar uw eerdere verklaringen en stelde nog steeds de Taliban te moeten vrezen. U verklaarde dat uw familie niet langer in Kaboel verbleef maar naar Qasimabad was teruggekeerd. U verklaarde dat de veiligheidssituatie in de regio waarvan u afkomstig bent precair is, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. U legde enkele documenten voor die u kort voor het indienen van uw derde asielaanvraag ontvangen had. Het betrof een verklaring van uw moeder met betrekking tot haar woonplaats, een brief aan het district in verband met de woonplaats van uw moeder, een document van het district Behsud, een verklaring van uw moeder over de financiële problemen die ze zou hebben, een enveloppe, een e-mailbericht en een brief van uw advocaat. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS op 12 december 2013. U herhaalde immers uw verklaringen over de problemen met de Taliban, waarover reeds eerder geoordeeld werd dat die bedrieglijk waren en dus geen basis konden vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Het CGVS oordeelde verder dat u, gezien uw profiel, uw werkervaring, uw jeugd in Jalalabad en de actuele veiligheidssituatie in deze stad, zich in Jalalabad zou kunnen vestigen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Op 7 januari 2014 vroeg u een vierde keer asiel aan. U legde geen nieuwe verklaringen af over de redenen waarom u uw land zou hebben verlaten. U legde wel een kopie neer van het verzoekschrift uit de lopende beroepsprocedure tegen de weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag en voegde ook een kopie toe van emailcorrespondentie tussen uw advocaat en een raadgever van het ministerieel kabinet van Laurette Onkelinx. Op 21 januari 2014 nam het CGVS een beslissing tot niet inoverwegingname in het kader van uw vierde asielaanvraag.

Op 27 augustus 2014 diende u een vijfde asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan maar verwijst u opnieuw naar het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. U stelt dat er sinds uw vorige asielaanvraag geen wijzigingen plaats hadden wat betreft uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst. U verklaart hierover ook geen informatie bij uw familie in Afghanistan te hebben ingewonnen. U verwijst verder naar de

veiligheidssituatie in Afghanistan en naar de moeilijke leefomstandigheden in uw district. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een schrijven van uw advocaat voor met vijf bijlagen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er moet worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanhaalt en louter verwijst naar het asielmotief dat u in het verleden reeds uiteenzette en waarover reeds werd geoordeeld dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaart zelf dat uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst ongewijzigd is en u hierover ook geen informatie bij uw familieleden in Afghanistan heeft ingewonnen (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 18). U stelt dat bijkomende verklaringen geen nut hebben gezien het CGVS geen geloof hecht aan uw asielrelaas (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 21).

Over het document uitgaande van het district Behsud dd. 03.12.2013, de getuigenis van uw moeder betreffende haar verblijfssituatie en de problemen van uw oom, het document uitgaande van het district Behsud dd. 15.04.2012 en de getuigenis van uw moeder betreffende 12.000 dollar dient opgemerkt te worden dat deze documenten reeds neergelegd werden in het kader van uw eerdere asielaanvragen zodat deze evenmin beschouwd kunnen worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het verslag dd. 04.07.2014 uitgaande van psychologe D. De Wilde dat stelt dat u aan een ernstige depressie en post-traumatische stressstoornis (PTSS) lijdt dient te worden opgemerkt dat dit document opgesteld werd na een door u en uw advocaat aangevraagd eenmalig onderhoud op 22 mei 2014. Het eenvoudig neerleggen van een psychologisch attest opgemaakt op basis van uw verklaringen, waarin de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde feiten als oorzaak van een post-traumatische stress-stoornis worden aangeduid, volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen in Afghanistan te herstellen. Uit het verslag blijkt immers niet dat uw cognitief geheugen zodanig is aangetast dat u niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Hoewel er weliswaar melding gedaan wordt van “troubles importantes de la mémoire” (verslag p.10) stelt de conclusie van het verslag tevens dat “Le discours du patient est structuré, il est orienté et ses propos ne font l'objet d'aucun doute.” Voorts blijkt uit het verslag opgemaakt door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u een coherent goed te volgen relaas bracht waarbij u de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen en deze vlot te beantwoorden. Bijgevolg zijn de aangehaalde psychische problemen geen verschoningsgrond voor de incoherente verklaringen die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen aflegde. Verder dient te worden vastgesteld dat dit verslag enkel uw klachten vaststelt maar niet aantoon op welke specifieke medische onderzoeken de diagnose van PTSS gebaseerd is. Hoewel het neergelegde verslag melding maakt van de noodzaak aan een adequate regelmatige psychologische / medische opvolging aan en een (PTSS-)behandeling bij een psychiater wordt betreffende verdere (medicamenteuze) opvolging geen melding gemaakt. Het Commissariaat-generaal stelt zich dan ook vragen over de conclusie als zijnde PTSS, gezien de diagnose gesteld werd op basis van ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan extensief psychologisch onderzoek en verdere behandeling. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat dit verslag geen medisch attest betreft, gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog werd opgesteld. Het door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde verslag wijzigt bijgevolg de eerder gemaakte vaststellingen of de eruit afgeleide conclusies in het kader van uw vorige asielaanvragen niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Behsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt dat u ongeveer anderhalf jaar in het dorp Qasim Abad van het district Behsud in de provincie Nangarhar heeft gewerkt en gewoond op slechts enkele kilometers van Jalalabad, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u tot ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan altijd in Jalalabad heeft gewoond, meer bepaald nabij het Marastunplein (CGVS, 03/01/2012, p.4). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat uw leven tijdens uw verblijf in Qasim Abad zich voornamelijk in de stad Jalalabad afspeelde. Zo stelde u dat u Taekwondolessen volgde in Jalalabad en dat uw leraar u aan een Hindoe met een winkel in Jalalabad voorstelde waar u 's avonds bijkluste (cgvs 03.01.2012, p.8). Verder verklaarde u dat u zelden in Qasim Abad bij uw familie verbleef gezien er geen televisie of andere ontspanning voorhanden was maar logeerde bij vrienden in Jalalabad (cgvs 03.01.2012, p.9). Bijgevolg kan gesteld worden dat u uitermate vertrouwd bent met de stad Jalalabad en daar een sociaal en professioneel netwerk uitbouwde. U verklaarde nog dat u tien jaar school liep, wat naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld is. U bent het Pasjtje en het Dari machtig. U spreekt ook wat Engels (CGVS, 03/01/2012, p.3). Uit het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt tevens dat u in 2012, drie jaar na uw aankomst in België, een behoorlijk begrip van het Nederlands had (cgvs 03.01.2012, p.4) wat wijst op behoorlijke intellectuele capaciteiten en een groot aanpassingsvermogen. Daar uw vader reeds geruime tijd overleden is, was u de kostwinner binnen het gezin. U verklaarde al enige werkervaring te hebben opgedaan in uw land van herkomst. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Het door u neergelegde verslag van een psycholoog dd. 04.07.2014 waarin gesteld wordt dat u aan een PTSS en een verhoogd risico op suïcide lijdt wijzigt bovenstaande conclusie niet gezien de hierboven reeds aangehaalde vaststelling dat dit verslag opgesteld werd op basis van uw ongeloofwaardige en weerlegde verklaringen betreffende uw problemen in Afghanistan tijdens een eenmalig consult.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel

48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op 11 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers derde asielaanvraag de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing middels verzoekschrift van 10 januari 2014. Op 22 september 2014 richtte de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schrijven aan verzoeker waarin hij erop werd gewezen dat hij, met toepassing van artikel 26, § 1 van de wet van 10 april 2010 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014), de mogelijkheid had om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op de behandeling ervan in volle rechtsmacht conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid. Verzoeker heeft binnen de termijn van dertig dagen geen nieuw verzoekschrift neergelegd zodat de Raad uitspraak doet op basis van het oorspronkelijk ingediende verzoekschrift dat van rechtswege gelijkgesteld wordt met een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker diende een vijfde asielaanvraag in op 27 augustus 2014. Op 21 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing middels verzoekschrift van 5 november 2014.

In het kader van een goede rechtsbedeling is het aangewezen om beide beroepen samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM al dan niet samen gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

administratieve rechtshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.2. Huidige beroepen werden ingesteld tegen de beslissingen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 11 december 2013 en 21 oktober 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) hij tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de oorzaak van zijn problemen in Afghanistan, (ii) de neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de conclusie kunnen wijzigen, (iii) er kan worden gesteld dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, en (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 10 september 2012 de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nr. 87 258 en op 12 september 2012 bij verbeterend arrest nr. 87487.

3.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd,

behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.5. In haar beslissingen heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschriften brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Verzoeker voert aan dat het in het kader van zijn vijfde asielaanvraag neergelegde verslag van een psycholoog met 20 jaren ervaring werd opgesteld na een langdurig gesprek en klinische vastleggingen. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing niet op een adequate wijze werd gemotiveerd nu er op geen enkele medische grond de ernst van de pathologie in vraag werd gesteld.

De Raad stelt vast dat er in het desbetreffend verslag geen causaal verband gelegd wordt tussen verzoekers geestestoestand en de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die werden vastgesteld in zijn asielaanvraag. Het attest - opgemaakt door een Belgische psycholoog - vermeldt enkel dat verzoeker leidt aan een ernstige depressie en post-traumatische stressstoornis (PTSS). De bestreden beslissing motiveert correct dat het attest opgemaakt werd na een door verzoeker en zijn advocaat aangevraagd eenmalig onderhoud op 22 mei 2014. Het eenvoudig neerleggen van een psychologisch verslag opgemaakt op basis van verzoekers eigen verklaringen, waarin de door hem in het kader van zijn asielaanvraag aangehaalde feiten als oorzaak van een post-traumatische stressstoornis worden aangeduid, volstaat niet om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen betreffende zijn problemen in Afghanistan te herstellen. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan PTSS lijdt, kan uit het neergelegde attest niet worden afgeleid dat zijn verklaringen hierdoor gebrekkig zijn. Uit het verslag blijkt immers niet dat verzoekers cognitief geheugen zodanig is aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Hoewel er weliswaar melding gedaan wordt van "troubles importantes de la mémoire" (verslag p.10) stelt de conclusie van het verslag tevens dat "Le discours du patient est structuré, il est orienté et ses propos ne font l'objet d'aucun doute.". Voorts blijkt ook uit het verslag opgemaakt door het Commissariaat-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag (gehoorverslag van 30 januari 2012) dat verzoeker een coherent goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen en deze vlot te beantwoorden. Bijgevolg zijn de thans aangehaalde psychische problemen geen verschoningsgrond voor de incoherente verklaringen die verzoeker naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen aflegde. Verder dient te worden vastgesteld dat het neergelegde verslag enkel verzoekers klachten vaststelt, maar niet aantoon op welke specifieke medische onderzoeken de diagnose van PTSS gebaseerd is. Hoewel het neergelegde verslag melding maakt van de noodzaak aan een adequate regelmatige psychologische / medische opvolging en een (PTSS-)behandeling bij een psychiater wordt betreffende verdere (medicamenteuze) opvolging geen melding gemaakt. Samen met het Commissariaat-generaal stelt de Raad zich dan ook vragen over de conclusie als zijnde PTSS, gezien de diagnose gesteld werd op basis van ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan extensief psychologisch onderzoek en verdere behandeling. Ook waar sprake is van verzoekers zelfmoordgedachten, stelt de Raad vast dat de vaststellingen desbetreffend louter gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen. Evenzeer moet worden opgemerkt dat dit verslag geen zuiver medisch attest betreft, gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werd opgesteld. De bestreden beslissing concludeert dan ook terecht dat het door verzoeker neergelegde verslag de conclusies van de commissaris-generaal niet wijzigt, niet de conclusies in de huidige vijfde asielaanvraag noch de afgeleide conclusies in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat

deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker tot ongeveer anderhalf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan altijd in Jalalabad heeft gewoond, meer bepaald nabij het Marastunplein (gehoorverslag van 3 januari 2012, p. 4). Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat zijn leven tijdens zijn verblijf in Qasim Abad zich voornamelijk in de stad Jalalabad afspeelde. Zo stelde verzoeker dat hij taekwondolessen volgde in Jalalabad en dat zijn leraar hem aan een Hindoe met een winkel in Jalalabad voorstelde waar hij 's avonds bijkluste (gehoorverslag van 3 januari 2012, p. 8). Verder verklaarde verzoeker dat hij zelden in Qasim Abad bij zijn familie verbleef gezien er geen televisie of andere ontspanning voorhanden was maar logeerde bij vrienden in Jalalabad (gehoorverslag van 3 januari 2012, p. 9). Bijgevolg kan gesteld worden dat verzoeker uitermate vertrouwd is met de stad Jalalabad en daar een sociaal en professioneel netwerk uitbouwde. Verzoeker verklaarde nog dat hij tien jaar school liep en het Pashtou en het Dari machtig is. Verzoeker spreekt ook wat Engels (gehoorverslag van 3 januari 2012, p. 3, 5). Voor zover verzoeker naar het attest van de psycholoog verwijst teneinde de onredelijkheid van een vestigingsalternatief in Jalalabad aan te tonen, dient erop te worden gewezen dat het niet om een medisch attest gaat, dat het enkel gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen, dat het enkel verzoekers klachten vaststelt maar niet aantoon op welke specifieke medische onderzoeken de diagnose van PTSS gebaseerd is en dat het is opgesteld na slechts één onderhoud op 22 mei 2014.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op de problematische situatie van IDP's in Jalalabad dient te worden opgemerkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij concreet persoonlijk in dergelijke situatie zal terechtkomen. Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk als een IDP beschouwd worden aangezien hij tot ongeveer anderhalf jaar voor zijn vertrek naar Europa altijd in Jalalabad heeft gewoond. De verwijzing naar een algemeen rapport volstaat ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten, mede in het licht van wat voorafgaat, voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 25 juni 2014) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd.

Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is echter de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvoien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers. Gelet op voormelde informatie mag dan ook worden aangenomen dat Jalalabad veilig bereikbaar is.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat meent de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij geen verwijderingsmaatregel wordt genomen.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissingen waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF